

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa R. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.
przeciwko D. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 5 lipca 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.600, -
(trzy tysiące sześćset) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka R. sp. z o.o. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) dnia 5 lipca 2016 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w J. z dnia 17 marca 2016 r., którym oddalono powództwo przeciwko D. J. o zapłatę kwoty 75.648,56 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju

judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli jest spełniona przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Powód opart wniosek na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przyczyna oznaczona jako oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, jest sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Oczywiście naruszenie przepisu prawa materialnego lub procesowego,

nie jest wystarczające, gdyż dodatkowo należy wykazać, że spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.

Skarżący podniósł, że o oczywistej zasadności skargi świadczy powielenie nieprawidłowej oceny żądania powoda dokonanej przez sąd pierwszej instancji, zaniechanie rozpoznania sprawy w zakresie roszczenia z art. 415 k.c., co oznacza naruszenie art. 378 w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Pominął jednak, że jak zgodnie wskazały sądy obu instancji, profesjonalny pełnomocnik bardzo szeroko określił podstawę faktyczną sporu i nie oznaczył podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Sądy przedstawiły materiał dowodowy oceniły w aspekcie kilku potencjalnych podstaw odpowiedzialności pozwanego i nie dopatrzyły się uzasadnienia dla przyjęcia którejkolwiek z nich. W szczególności uznały, że w okolicznościach sprawy brak czynu niedozwolonego. Sąd drugiej instancji odniósł się do zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia art. 415 k.c. i wskazał, że „w toku procesu powódka nie wykazała bezprawnego działania pozwanego, na skutek którego powodowa spółka poniosłaby szkodę”. Uzasadnienie tego rozstrzygnięcia pozwalałoby na dokonanie kontroli przez Sąd Najwyższy. Konkludując skarżący nie wykazał w dostateczny i przekonujący sposób oczywistej zasadności skargi, w znaczeniu wyjaśnionym wyżej.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r.).